

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-21/2014-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Borisa Markovića, članova vijeća, te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja S. M. iz M., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 27. ožujka 2014.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-04/13-01/382, urbroj: 401-01/04-14-04 od 23. siječnja 2014.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika obustavlja se postupak povodom žalbe tužitelja.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu i u bitnome navodi da su podaci koje je Gradonačelnik Grada M. dostavio neistiniti te se interpretiraju na način kako bi se prikrila stvarna namjera podnositelja zahtjeva za informacijama u svezi s ulaskom u pješačku zonu pored hotela D. u M. te da tuženik nije dovoljno posvetio pozornost pitanjima iz zahtjeva. Navodi da je Gradonačelnik dugogodišnji član Odbora za promet Grada M. te je bio u potpunosti upoznat sa svim događanjima vezanim za sporni ulaz u pješačku zonu. Ističe da je na prometnom znaku koji označava ulaz u pješačku zonu stavljeno niz znakova kojima nije mjesto na stupu tog prometnog znaka koji označava ulaz u pješačku zonu, a Zakonom je zabranjeno stavljati bilo kakve znakove (posebno ne komercijalnog sadržaja) na prometne znakove. Navodi da je na stupu prometnog znaka stavljen komercijalni natpis hotela, a ne postoji ugovor između Grada M. i vlasnika hotela kojim bi se regulirala naknada za korištenje prostora za reklamiranje njihovih gospodarskih objekata. Obrazlaže da jedini znak kojem bi bilo mjesto na stupu znaka ulaska u pješačku zonu, znak zabrane prometovanja motornim vozilima jer je to ulaz u pješačku zonu. Za taj znak gradonačelnik je naveo da je greškom stavljen te da je uklonjen, što je istina, i to po nalogu Odjela za gospodarenje prostorom. Nadalje, navodi da s gđom. I. P. nikada nije dogovarao sastanak s Gradonačelnikom, ni s bilo kim drugim u vezi postavljenih pitanjima o ulazu u pješačku zonu, te da o tome ne postoji nikakvi pisani trag, a da je sastanak dogovoren po drugom pitanju. Navodi da je nevažno je li došlo na zakazani sastanak i je li

o tome postoje pisani trag, te je bitno da dokumentaciju i odgovore koje je tražio Gradonačelnik nije dostavio, što je po Zakonu bio obvezan. Nadalje navodi da se u odgovoru koji su mu uputili iznose razlozi kašnjenja davanja odgovora, a da se iz navedenog teksta da zaključiti da su svjesni činjenice da su ga svojim postupkom oštetili jer njegova pitanja više nisu aktualna s obzirom na protek vremena. Smatra da su njegova pitanja aktualna i u ovom trenutku, da nije ništa napravljeno po pitanju sigurnosti kretanja pješaka u pješačkoj zoni te rampa kojom bi se navodno trebao fizički prijeći ulaz motornim vozilima u pješačku zonu i dalje stoji sa strane nefunkcionalna i ne ispunjava razloge i svrhu radi čega se rampa na takvim mjestima postavlja. Smatra da je tuženik na isti način trebalo tretirati njegove dokumente i dokumente koje je dostavio Gradonačelnik, a uvidom u pismo koje je poslao Gradonačelniku i tražio određene odgovore u vezi načina regulacije ulaska u pješačku zonu, vidi se da ni na nijedno postavljeno pitanje Gradonačelnik nije odgovorio. Predlaže da se osporeno rješenje poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se Grad M. očitovao da je tužitelju dostavio pisano očitovanje u vezi predmetnog zahtjeva, budući se tužitelj nije pojavio na zakazanom sastanku. Tuženik ističe kako je postupak vođen zbog neodlučivanja Grada M. o zahtjevu tužitelja tzv. šutnja uprave, te s obzirom da je Grad M. kao tijelo javne vlasti odgovorilo na zahtjev tužitelja, tuženik je ustvrdio da je time prekinuta šutnja te je postupak obustavljen. Napominje da je tuženik u ostavljenom rješenju uputio tužitelja na članak 24. Zakona o pravu na pristup informacijama kojima je propisano ako korisnik smatra da je informacija pružena na temelju zahtjeva nije točna ili potpuna može zahtijevati njezin ispravak odnosno dopunu u roku od 15 dana od dana dobivanja informacija. Iz navedenih razloga ostaje kod razloga iz osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice nisu sporne, a stranke u tužbi i odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je riješio spor bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.), te je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 66. stavkom 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.) od 25. listopada 2013. Agencija za zaštitu osobnih podataka više nije nadležna za zaštitu prava na pristup informacijama, već je nadležna Povjerenica za informiranje.

Iz spisa proizlazi da je Agencija za zaštitu osobnih podataka primila žalbu tužitelja zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu od strane Grada M.. Tužitelj je od Grada M. tražio informaciju o ulasku u pješačku zonu pored hotela D. u M..

Povjerenica je dopisom od 18. studenoga 2013. zatražila od Grada M. temeljem članka 119. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.) obavijest o razlozima zbog kojih zahtjev nije riješen u roku koji je propisan Zakonom o pravu na pristup informacijama. U svom očitovanju Grad M. navodi da je odgovor dostavio tužitelju 29. listopada 2013. na upit vezan za ulazak u pješačku zonu pored hotela D. te je naveo i razloge zašto zahtjevu nije na vrijeme udovoljeno.

Odredbom članka 46. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku propisano je da kada se tijekom postupka utvrdi da više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje postupka rješenjem će se obustaviti postupak.

Kako iz navedenog proizlazi da je Grad M. kao tijelo javne vlasti odgovorilo na zahtjev tužitelja, pravilno tuženik navodi da je time tužitelju omogućen pristup informacijama te ne postoje pretpostavke za vođenje postupka zbog neodlučivanja Grada M. o zahtjevu tužitelja zbog „šutnje uprave“, jer je Grad M. odgovorio na zahtjev tužitelja. Napominje se tužitelju da je odredbom članka 24. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano da ako korisnik smatra da informacija pružena na temelju zahtjeva nije točna ili potpuna može

zahtijevati njezin ispravak odnosno dopunu u roku od 15 dana od dana dobivanja informacije.

Imajući u vidu navedeno, trebalo je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima tužbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 27. ožujka 2014.

Predsjednica vijeća
Blanša Turić, v.r.